

Välspelad Tartuffe i musikalversion

Bilden: Regina Lund som Elmire, Kjell Wilhelmsen som Tartuffe och Bo Westerholm som Long Lang i Stallebrottets sommaruppsättning av Molières klassiska komedi. Foto: Britt Nordberg

[180718] En handplockad, välspelande kärntrupp av skådespelare ger järnet för att göra den skenhelige bedragaren Tartuffe och den familj han lurat gods och pengar av igenkännbara än i våra dagar, med drygt 300 år på nacken. Det magnifika nedlagda stenbrottet på Bohus Malmön fungerar nu scen för sevärd franskklassisk karaktärskomedi i lätt musikalversion.

Tartuffe i *Stallebrottet* visar sig bygga på ett nära samarbete mellan regissör, musiker och koreograf. Till somrarnas utomhusteatrar hör ju att ge plats också för ett gäng amatörer med anknytning till trakten, som får representera "folket" och här också får agera sångkör och danstrupp med varierad framgång. Den franskklassiska strängheten (rummets, tidens och handlingens enhet) upplöses då och då av att någon av rollkaraktärerna bryter ut i en vällagrad schlager med en text som anknyter till temat eller det nyss skedda. Karaktärsskådespelarna visar sig också valda utifrån sångförmåga. Man anar något av en *Mamma Mia*-effekt.

Kjell Wilhelmsen är som klippt och skuren för rollen som Tartuffe med en fysisk elasticitet och en mimik som njutningsfullt noterar den effekt han har på de olika karaktärerna i den förmögna familj som han nästlat sig in i via sitt spelade religiösa patos. Det religiösa inslaget har dock mjukats upp genom nyinsatt karaktär vid namn Long Lang, som fungerar ständig följeslagare till Tartuffe. Och i väntan på Tartuffes egentliga entré har man skapat en introducerande scen, där han likt en trailer visar upp sig, kråmande längs bergväggen till ledmotivet i filmen *Den Rosa Pantern*. Innan den egentliga entrén har familjen hunnit bli stadd i rejält uppror, allt beroende på Tartuffe som en stormens öga.

Läget är att husets herre Orgon (Victor Trägårdh), som fått huvudet totalt bortkollrat av Tartuffes spelade gudsfruktan och godhet, har lovat bort sin redan förlovade dotter Mariane till Tartuffe, utan hennes kännedom. Tvångsäktenskap är på gång alltså, något som blivit ett allt vanliga inslag igen även i vårt liberala land. Orgons hustru Elmire (Regina Lund), hans son Damis (Adam Högbloom), hans svåger Cléante (Lars Bethke) och inte minst husets kammarjungfru, här kallad "au pair", Dorine (Hanna Holmqvist) har alla genomskådat Tartuffe och försöker agera ögonöppnare på Organ, men förgäves. Till dess hustrun iscensätter en förförelseakt, som avslöjar att Tartuffe också bryter ett av de tio budorden genom att uttala begär efter sin väns hustru, vilket Orgon, gömd under bordet, blir vittne till.

Skarpast i sin kritik mot husbonden Orgon är Hanna Holmqvists Dorine, den intressantaste karaktären i pjäsen och den första att uttala sitt tvivel om Tartuffe. Hon visar sig vara en helt fenomenal sanningsägare och skådespelare med krut i både ord och agerande. Det gäller också Lars Bethke som svågern Cléante, som spelar ut hela sin arsenal som både dansare, komiker och mer därtill. Regina Lund i hustrurollen får också bett i agerandet och sjunger bra. Att Lilja Fredriksson, som spelar dottern Mariane i helrosa utstyrsel, har en fot i såväl barnteater som cirkusvärlden kan också anas. Hennes kapitulation inför faderns beslut och sveket mot fästmannen Valère (Charlie Challis) blir därmed begriplig. Handlingens upplösning, då ordningen återställs, likt en "Deus ex machina", fanns inte med i Molières ursprungliga version av pjäsen som förbjöds. Den versionen är inte bevarad och med detta slut kan publiken gå hem i trygg förvissning att bedragaren blir straffad. Det är inte alla uppsättningar som väljer det slutet. Men i denna lättversion av en klassiker som denna känns slutet helt ok och kan tjäna underlag för diskussioner. För hur lätt får man låta sig förföras och försätta sin familj i armod så som denne affärsman, Orgon. Framför allt finns här tillfälle att uppskatta ett livfullt och variationsrikt skådespeleri i god regi och dessutom få återuppleva idémamman Maria Hörnelius själv på scenen.

Tartuffe av Jean-Baptiste Molière

Översättning: Göran O Eriksson

Bearbetning: Mirja Burlin och Maria Hörnelius

Regi: Mirja Burlin

Koreografi: Camilo Ge Bresky

Musiker: David Sperling Bolander

Scenografi: Mirja Burlin, Love Olofsson

Kostym: Matilda Söderling

I rollerna: Maria Hörnelius, Kjell Wilhelmsen, Regina Lund, Victor Trägårdh, Adam Höglom, Lilja Fredriksson, Charlie Challis, Lars Bethke, Bo Westerholm, Hanna Holmqvist, Thomas Green, Rolf Asphäll, Ewa Ryberg

Scen: Stallebrottet, Bohus Malmön

Bilden: Regina Lund som Elmire, Kjell Willhelmsen som Tartuffe och Bo Westerholm som Long Lang i Stallebrottets sommaruppsättning av Molières klassiska komedi. Foto: Britt Nordberg